

Αθωνική

ΙC | ΧC
NI | ΚΑ

ΙΟΥΛΙΟΣ 2016 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 247
www.athoniki-politeia.gr

Πολιτεία

ΨΥΧΡΟΤΗΤΑ ΣΤΗΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Η ψυχρότητα στην προσευχή οφείλεται είτε σέ ψυχική κόπωση είτε σέ πνευματικό κορεσμό είτε σέ σωματικές απολαύσεις και αναπαύσεις είτε σέ πάθη, πού κυριεύουν τήν ψυχή, κυρίως στήν ἔπαρσι. Όλα αυτά είναι ἐναντία στήν πνευματική ζωή, μέσα στήν ὁποία κεντρική θέσι κατέχει ἡ προσευχή. Ἐτσι, ἀρχικῶς καί κυρίως προκαλοῦν τό στέρεμα τῆς πηγῆς τῆς προσευχῆς μέσα μας. Αυτό, ὅμως, μπορεῖ νά οφείλεται καί σέ ἀπομάκρυνσι τῆς χάριτος, πού συμβαίνει μέ θεία παραχώρησι. Ὁ Ὅσιος Θεοφάνης ὁ Ἐγκλειστος μᾶς ἐξηγεῖ τό γιατί:

“Ὅταν ἡ ψυχή μας φλέγεται ἀπό τόν πόθο τοῦ Θεοῦ καί ἡ προσευχή ξεχύνεται ὀλόθερμη ἀπό τήν καρδιά μας, δέν ἔχουμε παρά ἐλεητική ἐπίσκεψι τῆς χάριτος. Ἐμεῖς, ὅμως, ὅταν ἡ εὐλογημένη αὐτή κατάστασι παρατείνεται γιά πολύ, νομίζουμε ὅτι κατορθώσαμε κάτι σπουδαῖο καί κυριευόμαστε ἀπό κενοδοξία. Γιά λόγους παιδαγωγικούς, λοιπόν, ἀπομακρύνεται ἡ χάρις, καί μένει ἡ ψυχή μας μόνη, γυμνή καί ἀδύναμη, ἀνίκανη νά ζήσῃ πνευματικά, ψυχρή καί ἀπρόθυμη νά προσευχηθῇ... Τί θά κάνουμε, λοιπόν, γιά νά ξεφύγουμε ἀπ’ αὐτή τήν κατάστασι; Πρῶτα-πρῶτα θά φροντίσουμε νά ἐξουδετερώσουμε τίς αἰτίες τῆς. Καί ὕστερα, παρ’ ὅλη τήν ψυχρότητα τῆς ψυχῆς μας, θά κάνουμε μέ ἐπιμονή καί ὑπομονή τόν καθημερινό προσευχητικό κανόνα μας, προσπαθώντας ἀφ’ ἐνός νά συγκεντρώσουμε τόν νοῦ μας στά λόγια τῶν εὐχῶν καί ἀφ’ ἑτέρου νά ξεσηκώσουμε μέσα στήν καρδιά μας αἰσθήματα φιλόθεα. Μέ τόν καιρό, ὁ Θεός, βλέποντας τήν ταπεινώσι καί τήν καρτερία μας, θά μᾶς ξαναστείλῃ τήν χάρι Του, πού θά διώξῃ τό πνεῦμα τῆς ψυχρότητος, ὅπως ὁ ἄνεμος διώχνει τήν ὀμίχλη”.

Πῶς θ’ ἀποκτήσουμε θερμότητα στήν προσευχή

Μέ ἀγῶνα καί ὑπομονή θά ζωντανέψῃ μέσα μας ἡ φλογερή προσευχή. Ἀπαιτοῦνται χρόνος καί κόπος πολὺς. Ἄς μὴ λιποψυχήσουμε, ἄς μὴ ἀποκάνουμε, ἄς μὴ βαρεθοῦμε. Ἡ προσπάθειά μας, ἂν εἶναι συστηματική καί ἐπίμονη, θά στεφανωθῇ, ἀργά ἢ γρήγορα, μέ ἐπιτυχία. Κι αὐτό ὄχι χάρις σ’ ἐμᾶς, ἀλλά χάρις στό ἄπειρο ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Εἶναι καλό νά συνηθίσῃ ἡ γλῶσσα μας τήν εὐχή τοῦ Ἰησοῦ, τό “Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με”, ἢ ὁποιαδήποτε ἄλλη σύντομη προσευχή μέ τόν νοῦ συγκεντρωμένο στήν καρδιά. Ἀγωνιστεῖτε νά προσενηύσετε στήν καρδιά σας, ἄς τό πῶ ἔτσι, μιά μικρή πληγῆ. Ὁ συστηματικός κόπος σας σύντομα θά δημιουργήσῃ τήν πληγῆ αὐτή. Καί τότε ὁ Κύριος θά σᾶς ἐπιβραβεύσῃ μέ τήν δική Του χαρισματική προσευχή”.

Ἡ βιασύνη στήν προσευχή

Σ ἄς ἐλέγχει ἡ συνειδησί σας, ἐπειδή κάνετε πολύ βιαστικά τήν προσευχή σας, καί εἶναι εὐλογο. Γιατί ὑπακοῦτε στόν ἐχθρό; Ἐκεῖνος εἶναι πού σᾶς παρακινεῖ: “Γρήγορα... πιό γρήγορα...”. Ἡ βιαστική προσευχή δέν ἔχει πνευματικό καρπό. Βάλτε, λοιπόν, κανόνα στόν ἑαυτὸ σας νά μὴ βιάζεστε. Νά προσεύχεστε ἔτσι, ὥστε οὔτε μιά λέξι νά μὴν προφέρουν τά χεῖλη σας, πού νά μὴν τήν κατανοῇ ὁ νοῦς σας καί νά μὴν τήν βιώνῃ ἡ καρδιά σας. Κι ὅταν ὁ ἐχθρός σᾶς ψιθυρίζει: “Κάνε τοῦτο ἢ ἐκεῖνο”, ἐσεῖς νά τοῦ ἀποκρίνεστε: “Ἐἴρω τί θά κάνω. Δέν σέ χρειάζομαι. Φύγε ἀπό ἐδῶ!”. Τήν ψυχή τήν τρέφει μόνο ἡ προσευχή. ἡ δική σας προσευχή, ὅμως, εἶναι ἐπιφανειακή, ὄχι οὐσιαστική. Γι’ αὐτό ἡ ψυχή σας μένει ἀνικανοποίητη, πεινασμένη...”

Ἀπό
τήν
σοφίαν
τῶν
Γερόντων

- ✘ Ταπεινώσις εἶναι νά σφάλῃ ὁ ἄλλος καί, πρὶν νά προλάβῃ αὐτός νά ζητήσῃ συγχώρησιν, ἡμεῖς νά τοῦ βάνωμεν μετάνοιαν λέγοντες: “Συγχώρησον, ἀδελφέ μου, εὐλόγησον”.
- ✘ Ἄλλος δρόμος δέν εἶναι συντομώτερος, ὡς τό νά ὑπομένῃ κάποιος τούς πειρασμούς ὅπου ἔρχονται, μέ ὅποιον τρόπον τοῦ ἔλθουν. Ἡ πνευματική κατάστασι τοῦ ἀνθρώπου καί ἡ χάρις πού ἔχει, ἐκ τῆς ὑπομονῆς λαμβάνει τήν μαρτυρίαν. Εἶδες ἀνθρωπον, καί δὴ μοναχόν, δίχως ὑπομονήν; Εἶναι λύχνος χωρὶς ἔλαιον, πού συντόμως θά σβήσῃ το φῶς του.

† Γέρων Ἰωσήφ

✘ Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὁ πραγματικός μέσα στήν θλίψι. Μέσα στήν χαρά ἀλλοιώνεται, γίνεται ἄλλος. Μέσα στήν θλίψι γίνεται αὐτός πού πράγματι εἶναι. Καί κατ’ ἐξοχήν πλησιάζει τόν Θεό.

✘ Ὅλοι ὅσοι ἔχουμε περάσει πόνους, εἴτε ψυχικούς εἴτε σωματικούς, ξέρουμε ὅτι ποτέ δέν κάναμε τόση προσευχή, καί σέ ποιότητα καί σέ ἔκτασι, ὅση κάναμε ὅταν ἤμαστε στό κρεβάτι τοῦ πόνου ἢ ὅταν κάποια βαρειά ψυχική θλίψι μᾶς δοκίμαζε. Ὅταν τὰ ἔχουμε ὅλα, ξεχνᾶμε καί τήν προσευχή καί τήν νηστεία καί πάρα πολλά πράγματα.

† Πατήρ Ἐπιφάνιος

✘ Στούς κακοὺς λογισμούς δέν ὑπάρχει ἁμαρτία, ὅταν ἡ θέλησι καί ὁ νοῦς δέν συγκατατίθενται, ἀλλά τούς μισοῦν καί δέν τούς ἐπιθυμοῦν, ὅταν ὅμως ἐκουσίως ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου ἐνηδονίζεται στούς λογισμούς καί τούς κρατᾷ στήν καρδιά του μέ συμπάθεια καί “προσπάθεια”, τότε εἶναι ἁμαρτία οἱ λογισμοί.

✘ Ἡ εὐσπλαγχνία ἔχει θεϊκή καταγωγή, διότι ἀπό τόν Θεό γεννιέται, μέ τόν Θεό ἀναπτύσσεται καί μέ τόν Θεό ὠρμάζει.

† Πατήρ Ἰουστίνος Πόποβιτς

✘ Τά ἅγια λείψανα ἄλλοτε εὐωδιάζουν καί ἄλλοτε ὄχι, ἀνάλογα μέ τήν κρίσι τοῦ Θεοῦ καί τήν εὐλάβεια τοῦ προσκυνητοῦ.

† Γέρων Ἐφραίμ Κατουνακιώτης

✘ Ἡ Χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος κάνει τόν ἄνθρωπο νά ἐκπέμπῃ ἀκτίνας. Πρέπει ὅμως ὁ ἄλλος νά ἔχῃ καλό δέκτη γιά νά τό καταλάβῃ.

† Πατήρ Ἀμφιλόχιος Μακρῆς

76

Ἁγία Παρθενομάρτυς Μαρίνα, πού θεωρεῖται προστάτις τῶν παιδιῶν καί εἰδικότερα τῶν ἀρρώστων, γεννήθηκε τὸ 270 μ.Χ. σ' ἓνα μικρὸ χωριὸ τῆς Πισιδίας, στὴν Μ. Ἀσία, ὀνομαζόμενο Καισάρεια. Ὁ πατέρας τῆς λεγόταν Αἰδέσιος καί ἦταν ἓνας πλούσιος ἱερέας τῶν εἰδώλων. Ἐπειδὴ ἡ μητέρα τῆς πέθανε λίγες ἡμέρες μετὰ τὸν τοκετό, ὁ Αἰδέσιος ἐμπιστεύθηκε τὸ μωρὸ σὲ μιά γυναίκα νὰ τὸ θηλάζει καί νὰ τὸ φροντίζει. Ἡ γυναίκα αὐτή, πού ἔμενε λίγα χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, ἦταν κρυπτοχριστιανή, κάτι πού δὲν γνῶριζε ὁ πατέρας τῆς Μαρίνας. Ἐτσι λοιπόν, μὲ θεία πρόνοια, ἡ μικρὴ βρέθηκε μέσα σὲ ζωὴ χριστιανική. Ἡ γυναίκα αὐτὴ τὴν ἀγάπησε σάν παιδί τῆς καί τὴν κατήχησε στὴν χριστιανικὴ πίστι.

Σὲ ἡλικία δεκαεσσάρων περίπου χρόνων ἡ Μαρίνα ἄρχισε νὰ μιλάει μ' ἐνθουσιασμό γιὰ τὸν Χριστό, χωρὶς νὰ φοβᾶται. Διαλαλοῦσε μὲ χαρὰ τὴν πίστι τῆς, τονίζοντας ὅτι τὸ μαρτύριο εἶναι τὸ μεγαλύτερο βραβεῖο, πού δίνει ὁ Κύριος σ' ὅσους φλογερά τὸν ἀγαποῦν.

Ἐπειδὴ αὐτὰ, βέβαια, μαθεύτηκαν γρήγορα καί, φυσικά, ἔφθασαν καί στ' αὐτιά τοῦ Αἰδέσιου, πού ἔγινε ἔξω φρενῶν. Ἡ

δούλη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ τῶν Χριστιανῶν πού πιστεύει!

Ὁ ἑπαρχος Ὀλύβριος γεμάτος θυμὸ, διατάζει ἀμέσως τὴν φυλάκισί τῆς.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, λόγω μιᾶς εἰδωλολατρικῆς ἐορτῆς, ὁ Ὀλύβριος ζητάει ἀπὸ τὴν Μαρίνα νὰ προσφέρει θυσία στοὺς θεοὺς του. Ἐκείνη ἀρνεῖται λέγοντας:

- Ἄρχοντα, μὴν ματαιοπονεῖς. Στὸ εἶπα ἀπὸ τὴν ἀρχή, μία εἶναι ἡ εὐτυχία μου: νὰ γίνω δούλη τοῦ Χριστοῦ. Τίποτε ἄλλο!

Ὁ Ὀλύβριος ἀγωνίζεται νὰ τὴν πείσει νὰ θυσιάσει στὰ εἰδῶλα, γιατί εἶναι ἀποφασισμένος νὰ τὴν κάνη γυναίκα του. Τῆς ὑπόσχεται μάλιστα ζωὴ παραμυθένια, γεμάτη πλοῦτη καί καλοπέρασι. Μόλις ὅμως καταλαβαίνει ὅτι ἡ πίστι τῆς Μαρίνας εἶναι ἀταλάντευτη, ἀποκαλύπτει τὸ ἀληθινὸ του πρόσωπο. Σηκώνεται ἔξαλλος, βρίζει, ἀπειλεῖ καί φωνάζει:

- Σὲ περιμένουν σκληρὲς ὥρες. Σὲ περιμένουν ἢ φωτιά, τὸ ξίφος,

τὸ μαχαίρι, ἡ κρεμάλα, ὁ θάνατος. Σὲ περιμένουν φρικτὰ μαρτύρια.

Οἱ στρατιῶτες τοῦ γυμνώνουν τὴν Μαρίνα κι ἀρχίζουν νὰ τὴν μαστιγώνουν ἀνελέητα. Τὸ νεανικὸ τῆς σῶμα γεμίζει

ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ

ἡ ἡρωϊκὴ ΠΑΡΘΕΝΟΜΑΡΤΥΣ

ὀργὴ τοῦ στρέφεται ἐναντίον τῆς κόρης του. Τὴν πιέζει μὲ σκληρότητα ν' ἀρνηθῆ τὸν Χριστό καί νὰ θυσιάσει στὰ εἰδῶλα, πού ἐκεῖνος ὑπηρετοῦσε ὡς ἱερέας. Ἡ νεαρὴ Μαρίνα ὡστόσο προβάλλει σθεναρὴ ἀντίστασι καί λέει μὲ θάρρος στὸν πατέρα τῆς:

- Ἐσὺ ὑπηρετεῖς μιά ψεύτικη θρησκεία. **Σ' αὐτὴ τὴν ἀπάτη ἐγὼ ἀπαντῶ μὲ τὴν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ.** Naί, νοιώθω εὐτυχισμένη κοντὰ στὴν πίστι Του. Ζῶ κοντὰ στὴν πηγή τῆς ἀληθινῆς ζωῆς.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἐξαγριώνουν τὸν Αἰδέσιο, ὁ ὁποῖος, γιὰ νὰ κατευνάσει τοὺς εἰδωλολάτρεις, πού τὸν κατακρίνουν γιὰ τὴν στάσι τῆς κόρης του, τὴν ἀποκληρώνει καί μιλάει, ὅπου βρεθεῖ, μὲ περιφρόνησι σὲ βάρος τῆς. Λέει πῶς δὲν θέλει νὰ τὴν ξαναδῆ, οὔτε νὰ ξανακούσει τίποτε γι' αὐτήν.

Ἡ Μαρίνα μεγαλώνει καί συγχρόνως μεγαλώνει καί ἡ ἐξωτερικὴ καί ἐσωτερικὴ τῆς ὁμορφιά. Μιά ὁμορφιά ἀγγελικὴ, πού τραβᾷ κάποια ἡμέρα τὴν προσοχὴ τοῦ ἄρχοντα τῆς Ἀνατολῆς Ὀλύβριου. Ὁ βάρβαρος αὐτὸς ἑπαρχος τὴν συναντᾷ μιά ἡμέρα τυχαῖα στὴν Ἀντιόχεια. Τὸν κυριεύει ὁ ἔρωτας καί διατάζει τοὺς στρατιῶτες του νὰ τοῦ φέρουν τὴν Μαρίνα μπροστὰ του. Ἐκείνη τρομάζει στὴν ἀρχή, μὰ σύντομα συνέρχεται καί ζητάει ἀπὸ τὸν Θεὸ νὰ τὴν βοηθήσει ν' ἀντιμετωπίσει νικηφόρα τὰ ἐπικείμενα δεινά.

Στὴν ἀρχὴ ὁ Ὀλύβριος τὴν ρωτᾷ μὲ προσποιητὴ καλωσύνη σὲ ποιά θρησκεία πιστεύει. Κι ἐκείνη ἀπαντᾷ ἀποφασιστικά: - Ὀνομάζομαι Μαρίνα κι εὐχομαι ὀλοψυχα νὰ γίνω ταπεινὴ

πληγὲς πού τρέχουν αἷμα. Οἱ πόνοι εἶναι φρικτοί, μὰ ἐκείνη ὑπομένει καί προσεύχεται.

Τὴν ρίχνουν σ' ἓνα σκοτεινὸ ὑπόγειο, γεμάτο ὑγρασία καί δυσσομία. Κι ὅταν κι αὐτὸ δὲν ἀποδίδει, οἱ βασανιστὲς ἀρχίζουν νὰ σχίζουν τὸ σῶμα τῆς μὲ σιδερένια νύχια. Σφιδάζει ἡ νεαρὴ Μάρτυς, ἐνῶ συγχρόνως προσεύχεται. Ἀκολουθοῦν νέα βασανιστήρια. Τὴν καίνε μὲ ἀναμμένες λαμπάδες καί βραστό νερό. Ἡ Ἁγία, μὲ τὴν δύναμι πού τῆς δίνει ἡ πίστι τῆς, ἀντέχει καί δοξολογεῖ τὸν Κύριο.

Οἱ βασανιστὲς τῆς καί ὅλοι ὅσοι παρακαλουθοῦν ἀρχίζουν νὰ ἀποροῦν. Πῶς ἀντέχει μιά νεαρὴ κοπέλλα σὲ τέτοια τρομακτικὰ βασανιστήρια; Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ζῆ ἀκόμα; Εἶναι σίγουροι πιά πῶς τὴν βοηθᾷ ὁ Θεὸς τῆς.

Βλέποντας στὰ μάτια τοῦ κόσμου τὸν θαυμασμό γιὰ τὴν μάρτυρα καί τὸ μῖσος ἐναντίον του, ὁ Ὀλύβριος ἀποφασίζει τὸν ἀποκεφαλισμὸ τῆς Μαρίνας. Ἡ ἁγία τῆς κάρα πέφτει ματωμένη στὴν γῆ, ἐνῶ ἡ ψυχὴ τῆς πετάει στολισμένη μὲ τὸ στεφάνι τῆς νίκης στοὺς οὐρανοὺς. Ἦταν δεκαεξὶ μόλις χρόνων. Ἡ ἡμερομηνία τῆς θυσίας τῆς ὅμως, 17 Ἰουλίου 286 μ.Χ., χαράχθηκε ἀνεξίτηλα στὴν ἱστορία τῆς Χριστιανοσύνης. **Στις 17 Ἰουλίου εορτάζεται κάθε χρόνο ἡ μνήμη τῆς.**

Τὰ ἅγια λείψανα τῆς Ἁγίας Παρθενομάρτυρος Μαρίνας φυλάσσονταν μέχρι τὸ 1230 στὴν Κωνσταντινούπολι, ὅποτε τὰ ἔκλεψαν οἱ σταυροφόροι καί τὰ μετέφεραν στὴν Βενετία. ■

Η ΖΩΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ

Η ΑΓΙΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Ο ΚΗΠΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΛΙΟΝΤΑΡΙΑ

Ο Μέγας Άντωνιος γεννήθηκε στην Αίγυπτο από γονείς Χριστιανούς. Γράμματα δεν έμαθε, αυτό όμως δεν τον εμπόδισε ν' αποκτήσει την "έσω σοφίαν", ή όποια τον έκανε γνωστό σ' όλο τον κόσμο, ώστε ή Έκκλησία μας νά τον αποκαλή "καθηγητή της ερήμου". Ο Άγιος κοιμήθηκε σέ βαθύ γήρας, σέ ηλικία 105 ετών.

Τό Μοναστήρι του Μεγάλου Άντωνίου βρισκόταν επάνω σ' ένα βουνό, σέ τόπο ωραίο αλλά

τραχύ, όπου υπήρχε καί μία πηγή. Γύρω από την πηγή υπήρχαν μεγάλοι φοίνικες, πού έδιναν πολύ καί γλυκύτατο καρπό καί πρόσφεραν μία νότα δροσιάς μέσα στην έρημο. Δίπλα ακριβώς απλωνόταν καί ο κήπος του Μοναστηριού, όπου ο Μέγας Άντωνιος είχε την συνήθεια νά περνά πολλές ώρες της ημέρας, αλλά καί της νύχτας. Είχε φυτέψει άμπέλι, διάφορα όπωροφόρα δέντρα, καί μέ τά ίδια του τά χέρια είχε κτίσει καί μία στέρνα γιά νά ποτίζη τον κήπο. "Όλα αυτά τά φρόντιζε καθημερινά μέ πολύ κόπο καί αγάπη. Τόν πρώτο καιρό όμως, ένα κοπάδι λιοντάρια, πού προσπαθούσαν νά σβήσουν την δίψα τους στά νερά της πηγής, έμπαιναν στον κήπο της Μονής καί προξενούσαν πολλές καταστροφές.

Βλέποντάς τα ο Άγιος πήρε μία ράβδο, πλησίασε ένα από αυτά, πού έμοιαζε νά είναι ο άρχηγός της αγέλης, καί τό πρόσταξε νά φύγη. "Ω του θαύματος, τό λιοντάρι στάθηκε καί ο Άγιος τό χτύπησε στά πλευρά λέγοντας:

- Γιατί μέ άδικείτε, ενώ εγώ καθόλου δεν σας άδίκησα; Γιατί τρώτε τούς καρπούς, γιά τούς όποιους καθόλου δεν κοπιάσατε; Φύγετε άμέσως καί μήν τολμήσετε νά μπήτε ξανά στον κήπο μου.

Καί πράγματι, όπως είπε ο Άγιος, από την στιγμή εκείνη τά λιοντάρια δεν ξαναμπήκαν στον κήπο. Πήγαιναν μόνο στην πηγή, έπιναν νερό νά ξεδιψάσουν καί έφευγαν.

Η ΚΑΜΗΛΑ ΣΤΟ ΜΑΓΓΑΝΟΠΗΓΑΔΟ

Στό κοινόβιο κάποιου άγιου Γέροντα στην Θηβαΐδα υπήρχε μία καμήλα, πού ανέβαζε μέ τό μάγγανο τό νερό από τό πηγάδι. Συνέβαινε όμως τό εξής θαυμαστό: την ώρα της Άκολουθίας ή καμήλα στεκόταν ακίνητη.

"Όταν οί επισκέπτες άπορούσαν γιά τό γεγονός, οί Πατέρες τούς εξηγουσαν, πώς ο Άββάς τους την είχε προστάξει, την ώρα

της Άκολουθίας, όταν δηλαδή χτυπήσει τό σήμαντρο, νά σταματάη νά γυρίζει, ώσότου νά απολύση ή εκκλησία.

Κι αυτό διότι, κάποτε, σέ ώρα Άκολουθίας, ο αδελφός μέ τό διακόνημα του πηγαδιού δεν άκουσε τό σήμαντρο, λόγω του θορύβου πού έκανε τό μαγγανοπήγαδο, καί δεν πήγε στην εκκλησία. Ο Άββάς πήγε στό πηγάδι καί τον ρώτησε:

- Γιατί δεν ήρθες στην εκκλησία στην ώρα σου;

- Συγχώρεσέ με, Πάτερ, είπε εκείνος. Ο θόρυβος της μηχανής δεν μέ άφησε ν' άκούσω τό σήμαντρο.

Τότε ο Άββάς έδωσε έντολή στην καμήλα πού ανέβαζε τό νερό:

- Είναι εύλογητός ο Θεός: στό εξής, όταν σημαίνει γιά την εκκλησία, δεν θά κινείσαι καθόλου μέχρι την απόλυση.

Καί ή καμήλα τήρησε την έντολή. Άλλά τό θαυμαστό είναι ότι καί όποιαδήποτε άλλη καμήλα τοποθετείτο στό μαγγανοπήγαδο τηρούσε την ίδια έντολή.

Σίμωνος μοναχού

Απο το **ΓΕΡΟΝΤΙΚΟ**

μή ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΕΙΣ
ό,τι ΚΑΚΩΣ άποφάσεις

Κ άποτε ο Άββάς Ζωσιμάς βάδιζε σέ κάποιο δρόμο της Νεαπόλεως (ρωμαϊκή πόλι πού κτίστηκε κοντά στην αρχαία πόλι της Σαμάρειας Συχέμ) μαζί μέ κάποιον αδελφό. Φθάνοντας σ' ένα σημείο όπου υπήρχε τελωνείο, οί μέν κοσμικοί, ξέροντας την συνήθεια, πλήρωσαν τό καθωρισμένο ποσό· ο αδελφός, όμως, πού ήταν μαζί μέ τον Άββά άρχισε νά διαμαρτύρεται καί νά λήη:

- Τολμάτε νά ζητάτε φόρο από τούς μοναχούς; Μόλις τον άκουσε ο Άββάς Ζωσιμάς, του είπε αυστηρά:

-Τί είναι αυτά πού κάνεις, αδελφέ. Μέ την συμπεριφορά σου είναι σαν νά του λές: "Θές δεν θές, τίμησέ με σαν άγιο!". Αιτός, αν έβλεπε την καλή σου θέλησι καί την ταπεινώσι, θά σου έδειχνε σεβασμό καί θά έλεγε: "Συγγνώμη, αλλά δεν μπορώ νά πάρω χρήματα από έσας". Γι' αυτό λοιπόν, ως μαθητής του πράου καί ταπεινού, πλήρωσε καί πέρασε ειρηνικά.

❖❖❖❖

Κ άποια άλλη φορά, πού ο Άββάς Ζωσιμάς βρισκόταν στην Ίερουσαλήμ, τον πλησίασε κάποιος καί του είπε:

- Επειδή εγώ κι ο μικρός μου αδελφός είχαμε μία διαφωνία, πού προξένησε άποστροφή του ενός προς τον άλλον καί δεν θέλει νά συμφιλιωθούμε, σέ παρακαλώ, Άββά, κάνε τον κόπο νά του μιλήσης.

Ο Άββάς Ζωσιμάς δέχθηκε μετά χαράς κι άφου κάλεσε τον μικρό αδελφό, του είπε όσα μπορούσαν ν' άποκαταστήσουν την αγάπη καί την ειρήνη ανάμεσα στά δύο αδελφια. Ο άλλος φάνηκε στην αρχή νά πειθεται, ύστερα όμως είπε:

- Δεν μπορώ νά συμφιλιωθώ μαζί του, γιατί όρκίστηκα στον Σταυρό.

Ο Άββάς χαμογέλασε καί είπε:

- Ο όρκος σου έχει περίπου τό εξής νόημα: "Μά τον Σταυρό σου, Χριστέ, δεν πρόκειται νά φυλάξω τις έντολές σου, αλλά θά κάνω τό θέλημα του έχθρου σου". Όχι μόνο δεν οφείλουμε νά τηρήσουμε αυτό πού κακώς άποφασίσαμε, αλλά μάλλον νά μετανοούμε καί νά λυπόμαστε γι' αυτό, καθώς λέει ο θεοφόρος Μέγας Βασίλειος.

Καί ανέφερε στον μικρό αδελφό τά λόγια του Άγιου Βασιλείου:

"Αν κάποιος άποφασίσει νά κάνει κάτι πού δεν άρέσει στον Θεό, τί είναι προτιμότερο; Νά ματαιώση την κακή του άπόφασι ή, από τον φόβο του ψεύδους, νά πραγματοποιήση την άμαρτία; Ο άνθρωπος αυτός οφείλει νά μετανοήση πρώτα γιατί τολμά ν' άποφασίση μόνος του ό,τιδήποτε. Έπειτα, πράγμα πού είναι χειρότερο, γιατί δεν φοβήθηκε ν' άποφασίση κάτι πού δεν άρέσει στον Θεό".

“ἐγώ εἶμαι ὁ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ”...

Οταν το 1955 ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης ἀνακηρύχθηκε καί ἐπίσημα ἅγιος (γιατί στήν συνειδησι τοῦ λαοῦ μας ἦταν ἀπό τήν πρώτη στιγμή τῆς κοιμήσεώς του ἅγιος), ἐγινε ἕνα ἀποφασιστικό βῆμα γιά τήν ἐδραίωσι τοῦ πατερικοῦ φρονήματος στόν Ὁρθόδοξο χῶρο γιά δύο κυρίως λόγους:

Κατά πρῶτον γιατί ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὑπῆρξε ὁ συνοψιστής τῆς πατερικῆς παραδόσεως. Ὁλης! Ἀπό τοὺς ἀποστολικούς Πατέρες μέχρι τόν Γρηγόριο Παλαμᾶ καί τίς ἄλλες μεγάλες μορφές τοῦ Ἡσυχασμοῦ. Σ’ αὐτό πολύ τόν βοήθησαν τὰ διανοητικά χαρίσματα, μέ τὰ ὁποῖα τόν εἶχε προικίσει ὁ Θεός. Ἦταν ἄνθρωπος σπάνιας ἰδιοφυΐας, ὀξυδερκέστατος, διαλεκτικώτατος, μέ ἀπίστευτα δυνατή μνήμη.

Ο δεύτερος λόγος ἦταν ὁ ἐξῆς: Ὅταν ὁ Νικόδημος πῆγε στό Ἅγιον Ὅρος νά μονάσῃ στά εικοσιεῖσι του χρόνια (καταγόταν ἀπό τήν Νάξο καί τό κοσμικό του ὄνομα ἦταν Νικόλαος), ἐφθασαν παπικοί ἀντιπρόσωποι νά συζητήσουν τίς διαφορές μεταξύ Ὁρθοδοξίας καί παπισμοῦ. Ἡ Ἱερά Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὁρους κάλεσε τόν γνωστό γιά τήν εὐρυμάθειά του ἀσκητή Νικόδημο νά συζητήσῃ μαζί τους. Προσῆλθε ρακένδυτος κι ἄρχισε ἡ συζήτησι. Ὁ Νικόδημος διέλυσε κυριολεκτικά τοὺς παπικούς ἀντιπροσώπους μέ ἀκαταμάχητα ἐπιχειρήματα, τόσο πού ἐκεῖνοι κλονίστηκαν καί σιώπησαν.

Τόλησαν ὁμως τήν ἐρώτησι: **“Υπάρχουν κι ἄλλοι στόν Ἀθῶνα ὅμοιοι μέ τόν συνομιλητή μας;”** Κι ὁ Ἅγιος πρόλαβε νά δώσῃ ἀπάντησι πού δείχνει καί τό μέγεθος τῆς ταπεινοφροσύνης του: **“Εἶναι πλήθος κι ἐγώ εἶμαι ὁ τελευταῖος”.**

Καί ἀκόμα πῶ ἐνδεικτικό γιά τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου εἶναι τό ἀπίστευτο, ἀλλά ἀληθέστατο, γεγονός ὅτι τό βιβλίο του “Συμβουλευτικόν Ἐγχειρίδιον”, ἕνα ἀριστουργηματικό ἔργο θεολογικῆς συγκροτήσεως, γεμᾶτο παραπομπές ἀπό τὰ ἔργα τῶν Ἁγίων Πατέρων, τό ἔγραψε χωρίς κανένα βοήθημα, ἐκτός ἀπό τήν ἰσχυρή μνήμη του, στό ἐρημονήσι τῶν Σποράδων Σκυροπούλα, ὅπου εἶχε ἀποσυρθεῖ γιά ἕνα μεγάλο διάστημα πρὸς ἄσκησι.

Ενα ἀκόμα γεγονός πού ἀποδεικνύει τήν ἐξαιρετική, μοναδική θά λέγαμε, μνήμη τοῦ Ἁγίου Νικόδημου εἶναι αὐτό πού συνέβη κάποια χρονιά, κατά τήν διάρκεια τοῦ Ἑσπερινοῦ τοῦ Μεγάλου Σαββάτου. Ὁ Ἅγιος, ὡς Διαβαστής τοῦ Πρωτάτου, θά ἔπρεπε νά ἀναγνώσῃ τὰ δεκαπέντε Ἀναγνώσματα ἀπό τό βιβλίο τοῦ Τριωδίου. Ὁ Τυπικάρης, γιά νά τόν δοκιμάσῃ, ἐκρυσπε τό βιβλίο μέσα στό Ἱερό. Ὁ Ἅγιος, ὡστόσο, δέν πποήθηκε. Ἄρχισε ν’ ἀπαγγέλλῃ ἀπό μνήμης τὰ ἀναγνώσματα, λαμβάνοντας ὑπ’ ὄψιν ἀκόμα καί τὰ κόμματα καί τίς τελείες (ὅπου αὐτές ὑπῆρχαν μέσα στό κείμενο). Καί τό πρωτοφανές: ὅπου ἔπρεπε νά γυρίσῃ σελίδα, ἂν εἶχε μπροστά του τό βιβλίο, ἐκεῖνος ἔκανε τήν ἀνάλογη κίνησι μέ τό χέρι του, ἀφήνοντας ἄναυδο τόν Τυπικάρη καί ὅσους ἤξεραν τί εἶχε κάνει ὁ τελευταῖος.

Τό σημαντικό μέ τόν Ἅγιο Νικόδημο εἶναι τό γεγονός ὅτι, ὅταν ἔγραφε τίς πολυπληθεῖς συγγραφές του μέ τό δεξιό χέρι, μέ τό ἀριστερό κινουσε στά δάκτυλά του τό κομποσχοῖνι, τό ὄργανο τῆς νοερᾶς προσευχῆς.

Ο Ἅγιος Νικόδημος ὑπῆρξε φωτεινό πρότυπο καί κατά τό ὅτι “ἐκαθάρθῃ προτοῦ ἀναλάβει νά καθάρῃ καί ἐφωτίσθῃ προτοῦ φωτίσει” μέ σκληρούς ἀσκητικούς ἀγῶνες. Γι’ αὐτό καί παρ’ ὅλον ὅτι ὑπῆρξε πολυγραφώτατος ἀλλά καί πρωταγωνιστής στήν ἐπιβολή λησμονημένων παραδόσεων καί παραθεωρημένων τυπικῶν, δέν ἔχει οὔτε ἴχνος κακοδοξίας στά ἔργα του, οὔτε καί ἡ πολυμάθεια ἡ ἡ ἐκπληκτικὴ του παραγωγικότητα τόν ἀπέσπασαν ἀπό τήν ἀσκητικὴ ζωὴ καί τήν προσωπικὴ του καλλιέργεια.

Στίς 14 Ἰουλίου τοῦ 1809, στά ἐξήντα του χρόνια, μέσα σ’ ἕνα φτωχό κελλί τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης κοινώνησε στήν ἐπιθανάτια κλίνη του καί κοιμήθηκε ἐν Κυρίῳ, ἀφοῦ ψέλλισε πανευτυχῆς:

“Τόν Χριστόν ἔβαλα μέσα μου καί πῶς νά μὴν ἡσυχάζω;”

Σ ἡμερα πλήθος προσκυνητῶν ἀσπάζεται τήν εὐωδιάζουσα τιμία κάρα του στό κελλί τῶν ἀγαπημένων του κολλυβάδων, Σκουρταίων, ὅπου καί ἐτάφη. ■

Αθωνική

www. athoniki-politeia.gr

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Σίμων Μοναχός

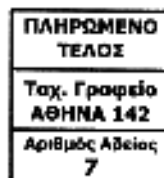
ΕΚΔΟΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ἀστέριος Δ. Κόκκαλης-Θεολόγος

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 0.00 ~

κωδ. ταχ. 2777

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με